

Скараха се двамата дѣдови Еленови синове — Горанъ и Петко — за бащиното си имане. Надумаха си тежки думи, хвърлиха се като вълци единъ върху другъ. Лавнаха селскитѣ кучета, ахнаха съседитѣ, втурнаха се и едвамъ ги разтърваха. Настрѣхнали стояха двамата братя единъ срещу другъ и въ очитѣ имъ прѣщѣха свѣткавици. Когато дѣдо Еленъ замина на другия свѣтъ, остави на момчетата си единъ черъ като гарванъ конъ, една гъвкава сабя като змия осойница, чудна сабя, чиято дръжка изкусенъ майсторъ бѣше порѣсилъ съ коралови звезди, и два сиви сокола, две юнашки птици. За туй имане се сбиха Горанъ и Петко.

— Грѣхота е! — размаха рѣце помежду имъ дѣдо Пано

кметътъ. — Отъ Бога е грѣхота и отъ хората е срамота! Още не е догорѣла първата свѣщъ надъ бащината ви глава, а вие почнахте да се трепете за имота му. Да се махвате отъ тука! Идете да се разтушите нѣкжде, дорде настане миръ въ сърцата ви и разберете, че сте братя!

Наведоха глави дѣдовитѣ Еленови синове. По-голѣмиятъ Горанъ яхна черния конъ и удари презъ дълбокитѣ лѣтни ниви, кждето прѣщѣха златни ржкои и ехтѣха гласовѣтѣ на жѣтварки съ бѣли ржченици. Прегази полето, навлѣзе въ сѣнчестата джбова гора. Спрѣ до Мѣхнатото кладенче. Слѣзе отъ коня и го пустна да пасе. Наведе се надъ кладенчето, дълго пи студена вода, сетне опрѣ гърбъ върху напукания